



Неколико дана остало је до још једних „судбоносних“ избора за Србију. Иако странке још увек нису бациле ту своју последњу карту на сто, досадашњи ток кампање је већ поприлично наговестио потенцијалну комбинаторику у погледу формирања будућих постизборних коалиција. Ако ништа друго, онда је бар постало јасно то, ко са ким дефинитивно више не може да бивствује заједно под истим (владином) кровом. Управо та чињеница о „политичком браколумству“ у Немањиној као и насушна потреба да се у државну политику унесе један нови преко потребни национални квалитет, могле би да разреше тренутно највећу српску енигму која гласи - ко би се коме, мање или више вољно, могао обећати на политичку верност за наредне четири године. У том смислу, више је него мала вероватноћа да ће и будућа влада задржати идентичан састав као и ова одлазећа, јер би то, у извесном смислу, довело у питање сву сврсисходност расписивања и одржавања предстојећих трипартитних избора. Али исто тако и сву озбиљност и елементарно здраворазумско поступање већег дела наше политичке елите. Тачније речено, и оно мало озбиљности у коју грађани Србије још увек полажу неку бледуњаву и, у доброј мери, изиграну наду. Међутим, није потребно посебно наглашавати да је у Србији, по правилу, могуће све оно што се у неким другим земљама не може ни замислити. Па зашто би онда било нешто другачије са том врлом „озбиљношћу“ наших политичара. Или са њиховим хаотичним политичким браковима и разводима, када ионако рачуне свих тих „промашаја“ не плаћају они сами, већ управо српски грађани. О било каквој државничкој одговорности посебно не би требало трошити речи. Понекад се аутор ових редова, посматрајући српску политичку сцену, посве забринуто пита да ли је „одговорност“ уопште српска реч и на који је то начин могла да залута у наш језик?

Окосница ове предизборне кампање постављена је помало претенциозно, као и већ неколико претходних, на донекле проблематичној и неугодној дилеми - ЕУ или Србија! Као она позната - живот или смрт! И тако поново, у предизборној политичкој понуди имамо оштру супротстављеност „српског-црног“ и „евро-белог“. И ништа друго и ништа више од тога. Ни паметније, нажалост.

Улогу главног и уједно најозбиљнијег стожера у некритичком промовисању и сада већ очајничкој одбрани евро-перспектива преузела је поново ДС са пословично недефинисаним и недореченим ставом у погледу одбране највиталнијих државних (пре

свега територијалних) интереса. Не, прваци ове странке не посустају у својим обећањима далеких евро-перспектива, које практично, ако ћемо бити искрени једни према другима, ни у овим данима нису ни за педаљ ближе и извесније од оних обећаваних сада већ давног „(р)еволуционог“ петог октобра двехиљадите. Изборима изнуђено потписивање неспроводивог и понајвише „Хагом условљеног „ Споразума о стабилизацији и придруживању (ССП), као и непрестано замазивање очију визним олакшицама, више је него слаб и блед, тачније избељен евро-аргумент Демократске странке пред тај толико ишчекивани „судбоносни“ 11.мај. Још ако имао у виду константу у држању званичног Брисела и њему братског Вашингтона према Србији како пре, тако и после самопроглашења најмлађе балканске државе, садржај поменутог Споразума прети да остане само мртво слово на папиру, или можда прецизније, једно обично „дупло голо“. Посебно ако се има у виду то да би по свим приликама тзв. Соланин споразум могао бити предмет озбиљне дебате будућег скупштинског сазива. Ето, још није ни почео да се примењује (и ко зна када ће и да ли ће уопште), а неки већ говоре о извесном одбацивању истог. Уз све то, неко би требало да изађе пред грађане Србије и да их чисто обавести да потписивање Споразума није исто што и пријем у чланство ЕУ (иако се тако слави и велича), као и што крајњој истанци не мора нужно резултирати пријемом у Унију. Таква „обавештавања“ ДС-у сигурно не би ишла на руку. Бар не сада, десетак дана пред изборе. Из свих напред поменутих разлога, а због немогућности да обезбеди адекватну подршку за свој евро-курс ни уз евентуалну подршку Г17 плус и мањина, па чак ни у случају тешко остваривог приклањања СПС-а, Демократска странка ће, сасвим извесно, настојати да уради све што је у њеној моћи како би поново повратила пољуљано поверење, у овом тренутку политички удаљеног ДСС-а.

Тако, у супротном и удаљеном углу политичког ринга „суверенистички“ влада, према последњим истраживањима у пресудним моментима чудновато васкрсли „технички Премијер“ и његов ДСС са „косовском битком“ као својим најисплативијим политичким оружјем. И са притајеним али нипошто неоснованим и занемарљивим евро-скептицизмом као полазним предизборно-пропагандним лајт- мотивом. Мора се констатовати да догађаји, које се тренутно одвијају како на унутарполитичком тако и на спољнополитичком плану само додатно, полако али сигурно јачају позицију Коштуничиног ДСС-а као фактора који ће се, не обећавајући ни куле ни градове, а ни села поново некако наћи у (не)славној улози неодлучне младе, а за чије ће се политичко „да“ подједнако заинтересовано надметати све самоуверенији СРС, а ништа мање и поново рођени и од „неславне прошлости деконтаминирани“ СПС. Али о социјалистима, нешто касније. Чини се да ни у бившу коалициону љубав разочарани ДС, без обзира на све раније ломове, неће равнодушно гледати на та све очигледнија удварања. А која озбиљно прете да буду крунисана потенцијално новим политичким браком између СРС-ДСС-СПС после 11. маја. ДСС је тако постала поново једна од „најпожељнијих удавача“ српске политичке сцене, која ће овог пута, у тај будући брак после 11. маја, наравно уколико јој је стало да исти потраје, морати као мираз унети нешто много практичније и опипљивије од просте и сада већ помало излизане и замарајуће приче о „српском Космету“ и „НАТО држави“.

Део колача ублажене „косовске реторике“ преузео је никад јачи и самоуверенији СРС, као својеврсни феномен бурне политичке сцене. Несумњиво је да радикали, према већини истраживања, бележе ничим изазвани, али ипак константни раст како популарности, тако и чланства и симпатизера. За тако нешто, ова појединачно посматрано најјача странка, понајвише може да захвали једноставној чињеници што се налази ван власти и одговорности већ неколико, за државу турбулентних и кризних, година. Ипак, чини се да су радикалске стратегије „лајање на звезде“ или она „боље бити јака опозиција, него слаба и неутицајна власт“ послужиле колико су требале да послуже и да код велике већине више „не пију воду“, а да би народ сада мало волео да види радикале како се хватају у коштац са горућим и кључним политичким, социјалним и економским питањима, за која нас уверавају да ће их успешно решавати чим дођу на власт. Ово је засигурно до сада, с обзиром на сву подршку коју тренутно има, најбоља прилика за СРС да покаже колико у ствари може и зна. Али исто тако, потенцијално и последња, уколико поново процени да се интереси Србије најбоље бране из скупштинских клупа и ватреним опозиционим говорима.

На самом крају приче долазимо до Дачићевог СПС-а, као најпожељнијег и према свему судећи незаобилазног политичког партнера за предстојећа постизборна дешавања, а којег засигурно из ноћи у ноћ подједнако сањају и Тома и Воја и Борис. Улогу „језичка на ваги“ коју је ДСС имао непосредно пре и после избора 2007., сада су одлучно преузели социјалисти, који су се на политичку сцену вратили на неочекивано велика врата. Тако да је данас свака изборна математика и комбинаторика, у којој се не налази „новорођени“ СПС-а, не заслужује било какву пажњу. Значи права окосница наредних избора јесте управо странка којој је пре само неколико година, због „обрачуна у сопственим редовима“, претио бесповратни одлазак са српске политичке сцене. Данас су Дачић & цо. незаобилазни фактор у формирању било какве постизборне коалиције. Према садашњој констелацији снага као и политичким и идеолошким подударностима, извесније је и логичније да ће СПС благословити „патриотску“ већину коју потенцијално направе СРС и ДСС, него што ће, направити својеврсни политички салто мортале и уточиште наћи у загрљају ДС-а. Чини се да неки „прошли дани“ не дозвољавају социјалистима такав луксуз. Изгледа чудно, али ће састав будуће владе, како ствари сада стоје, понајвише зависити од тога да ли ће Дачић устати на леву или десну ногу већ тог постизборног 12. маја. Али и од тога да ли ће прво сањати Воју, Тому или можда ипак Бориса. Наравно редослед може бити и другачији. Од Ивице зависи.

Нови Сад, 30. април 2008.